

ALEX HARIDI • CECILIA DAVIDSSON • CECILIA HEIKKILÄ

Efter en berättelse av Tove Jansson

MUMINTROLLEN PÅ HATTIFNATTARNAS Ö

BONNIER
CARLSEN

MUMINDALENS KUST

Hattifnattarnas ö

ENSLIGA BERGEN

Några av Mumindalens invånare

Mumintrollet är ett nyfiket och vänligt troll. Han far gärna på äventyr – särskilt om det betyder att han får resa med sin vän Snusmumriken, som han beundrar djupt. Men när äventyren blir alltför skrämmande behöver han sin Muminmamma.

Muminmamma är mjuk på rätt ställen och har handväskan full av torra yllestrumpor, magpulver och karameller. Hon tappar aldrig fattningen, och ser till att knytt och knott i Mumindalen har någonstans att sova om det behövs.

Muminpappan är ett mycket vittberest troll, åtminstone om man frågar honom själv. Emellanåt längtar han ut på vilda äventyr, som de han genomlevde i sin ungdom.

Snusmumriken kommer och går som han vill med sitt tält och sin munharmonika. Han vill inte äga något och skattar friheten högst. Varje höst ger han sig av på vandring söderut, men årets första vårdag kommer han åter till sina vänner i Mumindalen.

Lilla My är mycket liten, som namnet antyder, till och med liten nog att lägga sig i bakhåll i Muminmammans sjukorg. Hon vet inte hur man bär sig åt för att bli rädd, utan möter faror som hon möter folk i allmänhet: genom att bitas.

Sniff är mycket lättskrämd och en smula egenkär, men vill aldrig någon illa. Han drömmer om att få äga något riktigt dyrbart, som guld eller ädelstenar ... eller kanske en liten kattunge som bara är hans egen.

Snorkfröken beundrar allt som är vackert, som hon själv. Hon är påhittig och kvick, och önskar ofta att livet i Mumindalen var mer storslaget och dramatiskt.

Det var mitt i sommaren och väldigt hett i Mumin-
dalen. Dag efter dag stekte solen från en
molnfri himmel. Det var så varmt att inte ens
flugorna orkade surra. Småkrypen gömde sig i sina svala
jordhålur och fåglarna var tysta. Muminrollet och hans
vänner blev nervösa av värmen och gick omkring och
grälade med varandra.

A colorful illustration of two white, dog-like creatures in a field of yellow and red flowers. One creature is holding a black bucket. The background features stylized mountains and a blue sky with birds. The text is positioned in the upper left quadrant.

Snorkfröken anklagade Sniff för att ha stulit hennes armband och Sniff sa att det hade han inte alls gjort, han hade bara lånat det en stund.

– Förresten borde du inte ha lagt armbandet på verandan, för då kan ju vem som helst ta det! fräste han.

– Men jag tog ju av mig armbandet för att det var så varmt! skrek Snorkfröken.

– Mamma, sa Muminrollet, hitta på nånting åt oss att göra! Vi bara grälar och det är så hett!

– Ja, kära barn, sa Muminmamma som höll på att laga en stor pannkaka. Jag tycker att vi går till stranden och badar. Vi packar ner maten och ger oss av med en gång.

– Stranden är så vanlig, sa Lilla My. Kan vi inte fara till nån farlig plats?

– Mamma vill bada. Då ska hon få göra det, sa Muminpappa med kraft.

Muminmamma störtade iväg för att packa. Hon samlade ihop filtar, kastruller, näver, kaffepanna, sololja, tändstickor, paraply, varma kläder, magpulver, vispar, myggnät, badbyxor och så det viktigaste av allt: mat i långa banor.

– O, vad det ska bli skönt att vila vid havet, sa hon när hon till slut var klar.

Och så tågade alla ner till havsstranden. Där hittade de något oväntat: en alldeles ensam segelbåt.

– Vems är den? frågade Muminrollet.

– Ingen, sa Muminpappan. Den har drivit iland på vår strand. Det är en gåva från havet!

– Den måste ha ett namn! ropade Snorkfröken. Vore inte Tippet hemskt sött?

– Äsch, så fånigt. Den ska heta Havsörnen, sa Lilla My.

– Vore det inte skojigt om den hette Sniff? Det är så kort och bra, sa Sniff.

– Tycker du, ja, sa Mumintrollet.

– Lugn, ungar, sa Muminpappan. Mamma får bestämma. Det är ju hennes utflykt.

Muminmamman rodnade.

– Jag tänker att båten ska heta nånting som påminner om allt vi ska göra med den, och då tycker jag att Äventyret passar, sa hon.

Äventyret! Bättre namn fanns inte, tyckte de andra. Men den ensamma segelbåten måste förstås döpas. Att segla iväg med en båt som inte är ordentligt döpt kan nämligen betyda olycka.

– Har vi nånting som liknar en champagneflaska? undrade Mumintrollet.

Muminmamman letade fram en saftflaska ur en av korgarna. Som tur var hade hon packat ner flera flaskor med saft, för den hon nu hade i handen krossade hon mot fören på båten.

Samtidigt sa hon med högtidlig röst:

– Jag döper dig för tid och detta (så säger mumintrollen vid dop) till Äventyret!

Alla hurrade, och så lastade man ombord korgar och filtar och alla de andra sakerna och seglade ut på det vilda, gröna havet.

Ute till havs svalkade vinden skönt. Muminrollets pappa styrde och Muminmamman passade på att sova en stund. Muminrollet satt i fören och höll uppsikt så att inte båten skulle gå på grund.

– Vart ska vi åka? frågade Sniff.

– Låt oss fara till en ö! bad Snorkfröken. Jag har aldrig varit på en riktig ö.

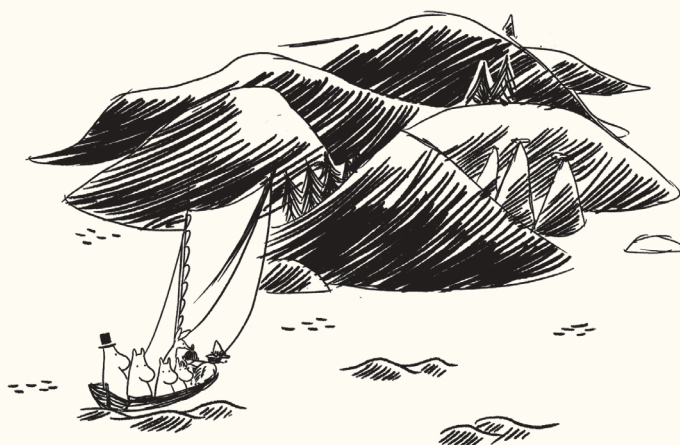
– Då ska du få det nu, sa Muminpappan. Vi kliver iland på första ö vi ser.

Muminrollet spanade mot horisonten, och plötsligt såg han något sticka upp ur havet.

– Land i sikte! ropade han.

Det var verkligen en ö, och den såg grön och vild ut.

– Där finns en fin sandstrand att lägga till vid, sa Muminpappan och styrde elegant in mot ön.

Alla hoppade iland. Snart myllrade stranden av liv och verksamhet. Muminmamman släpade ihop stenar till en eldstad för att koka kaffe och värma upp pannkakan. Hon bredde ut en duk i sanden och ställde fram koppar och tallrikar. Allra sist smyckade hon bordet med en bukett strandliljor.

– Kan vi hjälpa till med nånting? frågade Muminrollet när allt var färdigt.

– Ni ska undersöka ön, svarade mamman. Här kan ju finnas farligheter.

– Vi får hoppas det, sa Lilla My.

Mumintrollet och hans vänner gav sig iväg söderut på jakt efter äventyr. Samtidigt hände något egendomligt på andra sidan ön: små spöklika varelser steg iland, tysta och allvarliga. Det var hattifnattar, i hundratal, med vita tomma ansikten och prasslande tassar.

De kom från alla håll, för det här var nämligen den ö där hattifnattarna hade ett stort möte en gång om året, innan de fortsatte sina eviga resor runt jorden. Mötet är alltid mitt i sommaren, och så kom det sig att muminfamiljen och hattifnattarna hade kommit till ön ungefär samtidigt.

Den södra stranden var en alldeles vanlig strand utan några farligheter, i alla fall inga synliga.

– Ska vi gå tillbaka och äta pannkaka nu? frågade Sniff.

– Nej, vi måste undersöka skogen också, sa Mumin-trollet. Det kanske finns en skatt nånstans ...

– En skatt? Tror du verkligen det? sa Sniff.

Det trodde Mumin-trollet bestämt, och Snusmumriken höll med.

– Jag vill plocka vackra blommor och fläta till en krans, sa Snorkfröken.

– Blommor? fnös Lilla My. Blommor är inte det minsta farliga!

Sniff började genast leta efter tecken på att det fanns en skatt nergrävd nånstans. Eftersom han inte visste hur såna tecken såg ut måste han titta riktigt noga. Han irrade hit och dit och märkte inte att han kom längre och längre bort från de andra ...

... förrän han plötsligt slog huvudet i en stolpe.

– Aj! ropade han, men glömde genast att det gjorde ont, för på stolpen hängde något som glittrade och glänste alldeles underbart. Det måste vara skatten, tänkte Sniff, fast den inte är nergrävd!

Sniff rörde vid det glänsande föremålet. Då hörde han hur det började prassla runt omkring honom.

Hattifnattar!

Aldrig i hela sitt liv hade Sniff sett så många hattifnattar på en gång. De myllrade överallt och allihop stirrade på honom med sina bleka ögon.

– Gå er väg! skrek Sniff. Schas! Schas!

Men hattifnattarna kom bara närmare, och till slut var Sniff omringad. Han såg sig omkring efter en flyktväg, men fienden stod som en mur runt honom.

Då började Sniff klättra uppför stolpen. Den var hal och otäck, men förskräckelsen gjorde honom stark och slutligen satt han darrande i toppen.

– Hjälp! skrek han. Hjälp!

Snusmumriken som hade vandrat norrut på egen hand hörde Sniffs rop på hjälp. Han gick i riktning mot ropan och kom strax fram till gläntan.

– Hej Sniff, hur har du fått hattifnattarna på så dåligt humör? frågade han lugnt.

– Inte vet jag! Jag har bara lånat den här, sa Sniff ynkligt och tryckte det glänsande föremålet mot bröstet.

